

(Ordfører)

Helle Thorning-Schmidt (S):

Et af de ord, jeg tror er blevet brugt allerallermest efter valget, er ordet samarbejde. Der er ikke nogen af os, der kan bevæge os ud og tale med journalister, uden at vi bliver spurgt: Jamen ønsker I at samarbejde? Er I interesserede i det brede samarbejde? Hvad er jeres holdning?

Derfor kunne jeg godt tænke mig at dvæle lidt ved, hvordan vi egentlig forstår det gode samarbejde, også fordi jeg efter debatten i dag kan blive lidt i tvivl om, om alle er helt med på, hvad der egentlig skal til for at få det brede, gode samarbejde hen over midten. Derfor skal vi nok definere det lidt klarere.

Der er én måde, man kan kalde for samarbejde. Det er, hvis man har en aftale med nogle partier, klarer aftalen fuldstændigt af for så derefter at indkalde andre partier og spørge: Har I lyst til at være med i denne aftale? Et godt eksempel på det er, dengang man vedtog skatteaftalen. Da havde man jo først en aftale, og derefter blev Ny Alliance og Radikale indkaldt til muligvis at skrive under. Den måde kan man ikke samarbejde på.

Den gode måde at gøre det på er at indkalde partierne, spørge, hvad de ønsker, og anerkende, at også de partier, der ikke lige har peget på statsministeren som statsminister, skal have mulighed for at få konkret indflydelse. Det er den gode måde at samarbejde på.

Når vi i øjeblikket bliver spurgt alle mulige steder, om vi ønsker at samarbejde, så kan jeg kun sige meget, meget tydeligt: Socialdemokraterne ønsker at tage ansvar, vi ønsker at samarbejde. Men det giver jo kun mening, hvis det rent faktisk anerkendes fra flertallets side, at man også er nødt til at anerkende mindretallets synspunkter. Det vil sige: For os er det meget enkelt. Når vi går ud af et forhandlingslokale, så skal det simpelt hen kunne ses, at vi har været der, ellers er der ligesom ikke nogen grund til, at vi indgår en aftale. Vi vil ikke anlægge alle mulige strategiske betragtninger. Det, der afgør, om vi er med i en forhandling eller med i en aftale, er udelukkende, om man kan se, at der er gennemført socialdemokratiske mærkesager.

Det er også på den baggrund, at vi i dag lægger dette forslag til vedtagelse frem. Det er faktisk ikke for at drille, det er for at skabe et fundament for, at vi efter åbningstalen i dag efter valget kan sige: Nu er der mulighed for at komme videre med nogle dagsordener, vi også synes er

Kl. 17:00

vigtige. Selv om statsministeren siger, at det er unødigt polemisk og meget krigerisk at gå ind og have den her diskussion, så vil jeg sige, at jeg faktisk er lidt skuffet over, at Venstre og Konservative – og for den sags skyld også Dansk Folkeparti, men særlig Venstre og Konservative – ikke ønsker at støtte en tekst, som udelukkende er baseret på deres eget regeringsgrundlag.

Det er jo ikke sådan, at kvalitetsreformen eller det, at vi skal i gang med arbejdet i forbindelse med kvalitetsreformen, ikke står beskrevet; det gør det faktisk. Derfor må jeg sige, at jeg stadig væk ikke forstår, at Venstre har valgt at være imod et forslag til vedtagelse, som lægger op til dette brede samarbejde.

Jeg kan kun sige, at jeg opfordrer Venstre og De Konservative og også Dansk Folkeparti til at skifte holdning, for jeg vil nødig gå fra åbningsdebatten i dag og skulle konkludere, at 48 timer efter, at man har slået sig op på store overskrifter om samarbejde, løber man faktisk fra det, fordi man ikke er indstillet på at stemme for indholdet af fem pinde, som er en direkte afskrift af regeringens eget regeringsgrundlag. Det er faktisk lidt skuffende.

Kl. 17:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

Jeg har noteret, at der er seks, der har ønsket ordet for en kort bemærkning – nu er det otte – og de markerede nogenlunde samtidig. De første seks er hr. Peter Christensen, fru Tina Nedergaard, fru Gitte Lillelund Bech, hr. Per Clausen, hr. Erling Bonnesen og hr. Lars Barfoed. Og så kom der yderligere to, men der er maks. ½ time, så det kan godt ske, at de sidste to ikke kommer med.

Den første er hr. Peter Christensen.

Kl. 17:04

Peter Christensen (V):

I første runde af debatten kunne jeg forstå på fru Thorning-Schmidt, at der var en bekymring for økonomien; man mente, at der skulle bremses op. Så forstod jeg – og det er det, jeg gerne vil spørge lidt ind til – at det kunne man så enten gøre ved at lade skatten stige eller på anden vis. Og det er det, jeg egentlig gerne vil høre lidt mere om.

Man vil gerne lade skatten stige – det har jeg forstået – men hvis det skal foregå på anden vis, kunne fru Thorning-Schmidt uddybe det lidt? Hvad kunne der være af andre overvejelser, som Socialdemokratiet går med for at bremse økonomien op?